

SALA STAMPA DELLA SANTA SEDE BOLLETTINO

HOLY SEE PRESS OFFICE BUREAU DE PRESSE DU SAINT-SIÈGE PRESSEAMT DES HEILIGEN STUHL
OFICINA DE PRENSA DE LA SANTA SEDE SALA DE IMPRENSA DA SANTA SÉ
BIURO PRASOWE STOLICY APOSTOLSKIEJ دار الصحافة التابعة للكرسي الرسولي

N. 130624b

Dijous 13.06.2024

Missatge del Sant Pare Francesc per a la VIII Jornada Mundial dels Pobres

Publiquem a continuació el text del Missatge del Sant pare Francesc per a la VIII Jornada Mundial dels pobres que se celebrarà el XXXIII Diumenge del Temps Ordinari – aquesy any el 17 de novembre de 2024 – sobre el tema «L'oració del pobre puja fins a Déu» (cfr. *Siràcida* 21,5):

Missatge del Sant Pare

La pregària del pobre puja fins a Déu (cf. Siràcida 21,5)

Estimats germans i germanes:

1. La pregària del pobre puja fins a Déu (cf. Si 21,5). En aquest any dedicat a la pregària, com a preparació per al Jubileu Ordinari de 2025, aquesta expressió de la saviesa bíblica és molt oportuna per preparar-nos per a la VIII Jornada Mundial dels Pobres, que se celebrarà el proper 17 de novembre. L'esperança cristiana també inclou la certesa que la nostra pregària arriba fins a la presència de Déu; però no qualsevol pregària: és la pregària del pobre! Reflexionem sobre aquesta Paraula i "llegim-la" en els rostres i les històries dels pobres que trobem en el nostre dia a dia, perquè la pregària sigui un camí per entrar en comunió amb ells i compartir el seu patiment.
2. El llibre de l'Eclesiàstic, al qual ens referim, no és molt conegut, i mereix ser descobert per la riquesa de temes que aborda, sobretot quan parla de la relació de l'home amb Déu i amb el món. El seu autor, Ben Sirà, és un mestre i escriba de Jerusalem, probablement del segle II a.C. És un home savi, arrelat en la tradició d'Israel, que tracta diversos àmbits de la vida humana: des del treball a la família, de la vida en societat a l'educació dels joves; presta atenció a qüestions relacionades amb la fe en Déu i amb l'observança de la Llei. Aprofundeix en els problemes de la llibertat, el mal i la justícia divina, temes que encara avui són molt actuals. Ben Sirà, inspirat per l'Esperit Sant, vol transmetre a tothom el camí a seguir per viure amb saviesa i dignitat davant Déu i els germans.
3. Un dels temes als quals aquest autor dedica més espai és la pregària. Ho fa amb molta intensitat, ja que reflecteix la seva pròpia experiència personal. De fet, cap escrit sobre la pregària seria efectiu i fecund si no partís d'algú que cada dia està en la presència de Déu i escolta la seva Paraula. Ben Sirà declara haver buscat la saviesa des de la joventut: «De jove, abans de començar a viure, vaig buscar obertament la saviesa en la pregària» (Si 51,13).

4. Al llarg del seu camí, descobreix una de les realitats fonamentals de la revelació: que els pobres tenen un lloc privilegiat en el cor de Déu, fins al punt que, davant del seu patiment, Déu és “impacient” fins que no se'ls fa justícia, «fins a arrencar la multitud dels prepotents i trencar el ceptre dels injustos; fins a retribuir cadascú segons les seves accions, recompensant les obres dels homes segons les seves intencions» (Si 35,21-22). Déu coneix els sofriments dels seus fills perquè és un Pare atent i sol·lícit per a tothom. Com a Pare, cuida especialment dels qui més el necessiten: els pobres, els marginats, els que pateixen, els oblidats. Però ningú no està exclòs del seu cor, ja que, davant d'Ell, tots som pobres i necessitats. Tots som captaires, perquè sense Déu no seríem res. Ni tan sols tindríem vida si Déu no ens l'hagués donat. I, tanmateix, quantes vegades vivim com si fóssim els amos de la vida o com si l'haguéssim de conquerir! La mentalitat mundana exigeix convertir-se en algú, tenir prestigi a qualsevol preu, trencant normes socials per aconseguir riquesa. Quina trista il·lusió! La felicitat no es guanya trepitjant el dret i la dignitat dels altres.

La violència provocada per les guerres mostra clarament quanta arrogància mou aquells que es consideren poderosos davant els homes, mentre que són miserables als ulls de Déu. Quants pobres nous crea aquesta mala política basada en les armes, quantes víctimes innocents! Però no podem retrocedir. Els deixebles del Senyor saben que cadascun d'aquests “petits” porta gravat el rostre del Fill de Déu, i a cadascun d'ells ha d'arribar la nostra solidaritat i el signe de la caritat cristiana. «Cada cristià i cada comunitat estan cridats a ser instruments de Déu per a l'alliberament i promoció dels pobres, perquè puguin integrar-se plenament en la societat; això suposa que siguem dòcils i atents per escoltar el clam del pobre i socórrer-lo» (Exhort. ap. Evangelii gaudium, 187).

5. En aquest any dedicat a la pregària, necessitem fer nostra la pregària dels pobres i resar amb ells. És un desafiament que hem d'acceptar i una acció pastoral que necessita ser alimentada. De fet, «la pitjor discriminació que pateixen els pobres és la manca d'atenció espiritual. La immensa majoria dels pobres tenen una obertura especial a la fe; necessiten Déu i no podem deixar d'oferir-los la seva amistat, la seva benedicció, la seva Paraula, la celebració dels Sagraments i la proposta d'un camí de creixement i maduració en la fe. L'opció preferencial pels pobres s'ha de traduir principalment en una atenció religiosa privilegiada i prioritària» (ibíd., 200).

Tot això requereix un cor humil, amb el valor de convertir-se en captaire. Un cor disposat a reconèixer-se pobre i necessitat. De fet, hi ha una correspondència entre pobresa, humilitat i confiança. El veritable pobre és humil, com afirmava sant Agustí: «El pobre no té res del que enorgullir-se; el ric té amb què lluitar. Escolta'm: sigues veritablement pobre, sigues pietós, sigues humil» (Sermó 14,3.4). L'humil no té res per presumir i no pretén res; sap que no pot comptar amb ell mateix, però confia fermament que pot apel·lar a l'amor misericordiós de Déu, com el fill pròdig que torna a casa penedit per rebre l'abraçada del pare (cf. Lc 15,11-24). El pobre, no tenint res en què recolzar-se, rep força de Déu i en Ell posa tota la seva confiança. De fet, la humilitat genera la confiança que Déu mai no ens abandonarà ni ens deixarà sense resposta

6. Als pobres que viuen a les nostres ciutats i formen part de les nostres comunitats els dic: no perdeu aquesta certesa! Déu està atent a cadascun de vosaltres i és al vostre costat. No us oblidarà ni podria fer-ho mai. Tots hem experimentat una pregària que sembla quedar sense resposta. A vegades demanem ser alliberats d'una misèria que ens fa patir i ens humilia, i pot semblar que Déu no escolta la nostra invocació. Però el silenci de Déu no és una distracció del nostre patiment; més aviat guarda una paraula que demana ser escoltada amb confiança, abandonant-nos a Ell i a la seva voluntat. És novament Siràcida qui ho testimonia: “la sentència divina no es fa esperar en favor del pobre” (cf. Si 21,5). De la paraula pobresa, per tant, pot sorgir el cant de l'esperança més genuïna. Recordem que «quan la vida interior es tanca en els propis interessos, ja no hi ha espai per als altres, ja no hi entren els pobres, ja no s'escolta la veu de Déu, ja no es gaudeix de la dolça alegria del seu amor, ja no batega l'entusiasme per fer el bé. [...] Aquesta no és la vida en l'Esperit que brolla del cor de Crist ressuscitat» (Exhort. ap. Evangelii gaudium, 2).

7. La Jornada Mundial dels Pobres ja és una cita obligada per a tota comunitat eclesial. És una oportunitat pastoral que no s'ha de subestimar, ja que incita tots els creients a escoltar la pregària dels pobres, prenent consciència de la seva presència i de la seva necessitat. És una ocasió propícia per dur a terme iniciatives que ajudin concretament els pobres, així com per reconèixer i donar suport a tants voluntaris que es dediquen amb passió als més necessitats. Hem de donar gràcies al Senyor per les persones que es posen a disposició per escoltar i sostenir els més pobres. Són sacerdots, persones consagrades, laics i laiques que, amb el seu testimoni, donen veu a la resposta de Déu a la pregària de qui es dirigeix a Ell. El silenci, doncs, es trenca cada cop que un germà necessitat és acollit i abraçat. Els pobres encara tenen molt a ensenyar, perquè en una cultura que ha posat la riquesa al primer lloc i que sovint sacrifica la dignitat de les persones a l'altar dels béns materials, ells n'eden a contracorrent, mostrant que l'essencial en la vida és una altra cosa.

La pregària, per tant, troba la confirmació de la seva pròpia autenticitat en la caritat que es fa trobada i proximitat. Si la pregària no es tradueix en una acció concreta és vana, de fet, la fe sense obres «és morta» (Jm 2,26). No obstant això, la caritat sense pregària corre el risc de convertir-se en filantropia que aviat s'esgota. «Sense la pregària diària viscuda amb fidelitat, la nostra activitat es buida, perd l'ànima profunda, es redueix a un simple activisme» (Benet XVI, Catequesi, 25 d'abril de 2012). Hem d'evitar aquesta temptació i estar sempre atents amb la força i la perseverança que provenen de l'Esperit Sant, que és el doador de vida

8. En aquest context és bonic recordar el testimoni de la Mare Teresa de Calcuta, una dona que va donar la seva vida pels pobres. La santa repetia constantment que era en la pregària on trobava força i fe per a la seva missió de servei als últims. El 26 d'octubre de 1985, quan parlà a l'Assemblea General de l'ONU mostrant a tothom el rosari que sempre portava a la mà, digué: «Jo només sóc una pobra monja que resa. Pregant, Jesús posa el seu amor en el meu cor i jo surto a portar-lo a tots els pobres que trobo pel camí. Resen també vostès! Resen i s'adonaran dels pobres que tenen al costat. Potser a la mateixa planta de casa seva. Potser fins i tot a les seves llars hi ha algú que espera el seu amor. Resen, i els ulls se'ls obriran, i el cor se'ls omplirà d'amor».

I com no recordar aquí, a la ciutat de Roma, sant Benet Josep Labre (1747-1783), el cos del qual reposa i és venerat a l'església parroquial de Santa Maria ai Monti. Pelegrí de França a Roma, rebutjat en molts monestirs, va transcórrer els darrers anys de la seva vida pobra entre els pobres, romanent hores i hores en oració davant el Santíssim Sagrament, amb el rosari, recitant el breviari, llegint el Nou Testament i la Imitació de Crist. En no tenir ni tan sols una petita habitació on allotjar-se, solia dormir en un racó de les ruïnes del Coliseu, com a "vagabund de Déu", fent de la seva existència una oració incessant que pujava fins a Ell.

9. En camí cap a l'Any Sant, exhorto cadascú a fer-se pelegrí de l'esperança, oferint signes concrets per a un futur millor. No oblidem tenir cura dels «petits detalls de l'amor» (Exhort. ap. Gaudete et exsultate, 145): saber aturar-se, acostar-se, donar una mica d'atenció, un somriure, una carícia, una paraula de consol. Aquests gestos no es improvisen; requereixen, més aviat, una fidelitat quotidiana, gairebé sempre oculta i silenciosa, però enfortida per la pregària. En aquest temps, en què el cant de l'esperança sembla cedir pas al brogit de les armes, al crit de tants innocents ferits i al silenci de les innombrables víctimes de les guerres, dirigim-nos a Déu demanant-li la pau. Som pobres de pau; alcem les mans per acollir-la com un do preciós i, al mateix temps, comprometem-nos a restablir-la en el dia a dia.

10. Estem cridats en tota circumstància a ser amics dels pobres, seguint les petjades de Jesús, que fou el primer en solidaritzar-se amb els últims. Que ens sostingui en aquest camí la Santa Mare de Déu, Maria Santíssima, que, apareixent-se a Banneux, ens deixà un missatge que no hem d'oblidar: «Sóc la Verge dels pobres». A ella, a qui Déu ha mirat per la seva humil pobresa, obrant meravelles gràcies a la seva obediència, confiem la nostra pregària, convençuts que pujarà fins al cel i serà escoltada.

Roma, Sant Joan del Laterà, 13 de juny de 2024, Memòria de sant Antoni de Pàdua, patró dels pobres.

FRANCESC
